*רבי שמעון אומר °אף על פי שאמרו טלית קונה דינר זהב, ואין דינר זהב קונה טלית מכל מקום כך הלכה אבל אמרו מי שפרע מאנשי דור המבול ומאנשי דור הפלגה ומאנשי סדום ועמורה וממצרים בים הוא עתיד ליפרע ממי שאינו עומד בדיבורו והנושא ונותן בדברים לא קנה והחוזר בו אין רוח חכמים נוחה הימנו ואמר רבא אנו אין לנו אלא אין רוח חכמים נוחה הימנו? דברים ואיכא בהדייהו מעות קאי באבל דברים וליכא בהדייהו מעות לא קאי באבל •אמר רבא קרא ומתניתא מסייע ליה לריש לקיש קרא דכתיב °וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו תשומת יד אמר רב חסדא כגון שיחד לו כלי להלואתו עשק א"ר חסדא כגון שיחד לו כלי לעשקו, וכי אהדריה קרא כתיב °והיה כי יחטא ואשם והשיב את הגזלה אשר גזל או את העושק אשר עשק או את הפקדון אשר הפקד אתו" ואילו תשומת יד לא אהדריה, מאי טעמא לאו משום דמחסרא משיכה, אמר ליה רב פפא לרבא אימא מעושק הוא דהדר קרא? הכא במאי עסקינן כגון שנטלו ממנו °והורו והפקידו אצלו. היינו פקדון? תרי גוני פקדון. אי הכי תשומת יד נמי ליהדריה ולוקמיה כגון שנטלו הימנו וחזר והפקידו אצלו: אי אהדריה קרא לא תיובתא ולא סייעתא, השתא דלא אהדריה קרא מסייע ליה, ותשומת יד לא אהדריה קרא והתניא אמר ר' שמעון מנין ליתן את האמור למעלה למטה? דכתיב °או מכל אשר ישבע עליו לשקר" ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה אמר רב לרבות תשומת יד להישבון? בהדיא מיהא לא אהדריה קרא מתניתא מנלן *דתניא נתנה לבלן מעל ואמר רב דוקא בלן הוא דלא מחסרא משיכה אבל מידי אחריתא דמחסרא משיכה לא מעל עד דמשיך והתניא נתנה לספר מעל וספר הא בעי לממשך תספורת? הכא במאי עסקינן בספר נכרי דלאו בר משיכה הוא תניא נמי הכי נתנה לספר או לספן או לכל בעלי אומנות לא מעל עד דמשך קשיין אהדדי אלא לאו ש"מ כאן בספר נכרי כאן בספר ישראל ש"מ; וכן אמר רב נחמן דבר תורה מעות קונות ובדקה לוי במתניתיה ואשכח נתנה לסיטון מעל

אלא

תורה אור

ויקרא ה | שם | שם

ואין דינר זהב קונה טלית. לגבי פירות הוי דהבא טבעא: **(א) מ"מ.** כלומר אף לפי פורענות העתידה לבוא על החוזר: **כן הלכה.** שאין בית דין יכולין לעכב בידו: **אין רוח חכמים נוחה הימנו.** אין נחת רוח לחכמי ישראל במעשיו של זה אין דעתם נוחה עליהם הימנו על ידו: **אנו אין לנו.** קללה אחרת אלא אינו הגון בעיני חכמים: **קאי באבל.** משום דברים שבאו על כך לכלל מעשה אבל מעות לא קנו מדאורייתא ונפקא מינה לענין איסורא כגון אם קידש בו את האשה: לר' יוחנן הוו קדושין דמדאורייתא קנייה ודידיה הוא לריש לקיש לא הוו קדושין: **מסייע לר"ל.** דמדאורייתא נמי לא קנו מעות להדיוט: **תשומת יד.** הלואה ואמר רב חסדא כגון שיחד לו הלוה כלי עליה דהוי דומיא דפקדון, דהאי כפר בהלואה גרידתא לא מיחייב קרבן שבועה הואיל וניתנה להוצאה: **עשק.** שכר שכיר: **שיחד לו כלי לעשקו.** ואי לא, לא מיחייב אכפירת שכר שכיר קרבן שבועה דלא מייחד ליה באפי נפשיה כפקדון וגזל ואבידה: **וכי אהדריה קרא.** להשבון לאחר שהודה כי יחטא ואשם: **לאו משום דמחוסר משיכה.** אותו כלי ולא קנאו מלוה: **מעושק דאהדריה קרא.** מכיון דאהדריה קרא לעושק דמחסר נמי משיכה לא אצטריך לאהדורי לתשומת יד, דמעושק גילף ליה: **הכא במאי עסקינן.** עושק דאהדריה קרא משתעי בשנטלו שכיר לכלי ממנו וחזר והפקידו אצלו: **אי הכי.** דמאי דאהדר קרא מוקמת בדלא מחוסר משיכה, הכי נמי דמשיכה בעינן, ליהדריה קרא נמי לתשומת יד ונוקמה בהכי: **אי אהדריה קרא לא הוה גמרינן לא תיובתא ולא סייעתא.** דר' יוחנן נוקמה בדלא משך, וריש לקיש נוקמיה במשך: **השתא דלא אהדריה מסייע ליה.** דמדאהדריה לעושק ופקדון וגזל ואבידה ולא אהדריה לתשומת יד' איכא למילף תשומת יד במחוסר משיכה ועשק כשמשך: **בהדיא מיהא לא אהדריה קרא.** שיהא חייב להשיבו ולהביא קרבן, וכי הדר רבייה קרא, דומיא דפקדון רבייה בשנטלו הימנו וחזר והפקידו אצלו: **נתנה.** לפרוטה של הקדש בשוגג: **לבלן.** בשכר שירחצנו בבית המרחץ: **מעל.** ואע"פ שעדיין לא רחץ: ואמר רב גרסינן: **דוקא בלן.** קתני דמעל הנותן משום דשכירות גמורה היא בנתינת הפרוטה ואין יכול לחזור בו שאין כאן למשוך אבל אם נתנה על דבר שיש בה מה למשוך הימנו לא מעל עד דמשיך: **הא בעי למשוך.** האי שוכר התספורת, דבכל מידי דאית ביה מה למשוך לא קני עד דמשיך: **נכרי.** לא שייך ביה דין משיכה דמיד עמיתך כתיב (ויקרא כה): **קשיין אהדדי.** ספר הספר: **וכן אמר רב נחמן.** כר' יוחנן: **ובדקה לוי במתניתיה.** הגיהה והוסיפה בתוספתא שסידר ושנה בה: **נתנה לסיטון מעל.** סיטון=חנוני גדול ומוכר פירות הרבה לחנונים עניים ונותנין לו המעות על יד על יד כשהם מוכרים ובתחלת הקנייה נותנין ערבון דמים מועטין על הכל: **מעל.** אע"ג דלא משך כל הפירות שהרי הרבה פוסק עמו בבת אחת:

אלא

אמר ר' שמעון אע"פ שאמרו. לא גרסינן ר' שמעון בן אלעזר דבפרק איזהו נשך (לקמן דף עה:) מוכח דהיינו ר' שמעון בן יוחאי: **ואמר** רבא אנו אין לנו אלא אין רוח חכמים נוחה הימנו. ואם תאמר מאי קמ"ל רבא בברייתא נמי הכי קתני החוזר בו אין רוח חכמים נוחה הימנו וי"ל דאשמועינן דאין רוח חכמים נוחה הימנו לאו היינו מי שפרע דקתני ברישא: **דברים** ואיכא בהדייהו מעות קאי באבל. ואם תאמר ודקארי לה מאי קארי לה וי"ל דהך ברייתא ר' שמעון היא דסבר מעות קונות אפילו לריש לקיש ולכך לדידיה כי איכא מעות קאי באבל והמקשה מדמה לריש לקיש דאין מעות קונות לרבנן לדברים בלא מעות לר' שמעון: **תשומת** יד לא אהדריה קרא. הכי נמי לא היה צריך להחזיר עושק ובשביל שום דרשה אהדריה וא"ת בפ' נערה שנתפתתה (כתובות דף מג. ושם: ד"ה מאי) דאמר אמר ליה אנסת בתי ר' שמעון פוטר מקרבן שבועה אפילו עמד בדין מקרא דוכחש כו' יצאו אלו שהן קנס בשלמא לר' יוחנן דלא בעי משיכה אלא יחוד אתי שפיר דגבי קנס לא יועיל יחוד אלא לריש לקיש דבעי נטלו וחזר והפקידו אצלו כיון שנטלו ממונא הוא ומה שייך לקנס וי"ל דלא קשה כלל דהתם ר' שמעון היא דאית ליה מעות קונות אפילו לריש לקיש ולא בעי אלא יחוד אבל קשה בהפלת שן וסימת עין מה צריך קרא למעט הא התם אינו פוטר אלא מטעם קנס דמאי יחוד שייך הלא יוצא לחרות וליכא למימר דתבע ליה שניהם הפלת בנו וסימת עינו ויחד לו כלי על דמי עינו כדאמר במרובה (ב"ק דף עד. ושם) שיוצא בשן ונותן לו דמי עינו •דהא מוקי לה התם כמ"ד דאין צריך גט שחרור ור' שמעון סבר בפרק השולח (גיטין דף מב:) דצריך גט שחרור ויש לומר דשפיר נוקי יחוד שעושה גופו שכובש בשעבודו ואינו משחררו: **בלן** דלא מחסרא משיכה. ואם תאמר והא מחוסר חזקה ויש לומר דשכירות קרקע נקנה בכסף כדאמר במרובה (ב"ק דף עט. ושם) ואם תאמר ומנ"ל דדוקא בלן ויש לומר מדקאמר בסיפא משום שא"ל הכנס ורחוץ שהרי מרחץ פתוחה לפניך ואם תאמר וכי אתותב ר' יוחנן ממתני' וי"ל דר' יוחנן מוקי לה בבלן נכרי אבל ספר נכרי בעי משיכה וריש לקיש ורבא סבירא להו דמיירי בבלן ישראל דומיא דרישא דקתני נתנה לחבירו הוא מעל וחבירו לא מעל דאיירי בנתנו לחבירו: **והא** בעי לממשך תספורת. ישראל דבנכרי לא שייך מעילה מכאן אומר ר"ת דהסופר שהשכיר עצמו אם משכו ממנו קולמוס או תער שלו אין יכולין שוב לחזור בהם ואם תאמר מ"מ מפועל דיכול לחזור בו °ויש לומר דפועל דוקא דכתיב ביה עבדי הם ולא עבדים לעבדים יכול לחזור בו ולא קבלן: **בספר** נכרי. ה"מ לשנויי הא מני ר"ש היא כדבסמוך: **נתנה** לסיטון מעל. ואם תאמר ולוקמה בסיטון נכרי ויש לומר דסיטון הוא מוכר דבר לח דהיינו יין ושמן כדתנן בפרק הספינה (ב"ב דף פח.) הסיטון מקנח מדותיו ויין ושמן של נכרים אסור דהא ברייתא מתניא קודם *שהתיר ר"י נשיאה השמן ור"ת פוסק הלכה כר' יוחנן אע"ג דרבא קאמר קרא ומתניתא מסייע ליה לר"ל °היינו לכאורה אבל אפשר לשנויי כר' יוחנן ומתני' נמי מוקים לה בבלן נכרי כדפרי' ואין ראיה מדלא חשיב לה רבא בפ' החולץ (יבמות דף לו. ושם) בהדי ג' מילי דהלכה כריש לקיש משום דר"ל לאו משמיה דנפשיה אמרה דבפ"ב דבכורות (דף יג.) משמיה דר' אושעיא קאמר דמשיכה קונה ולא מעות ולא חשיב אלא הנהו דאמר משמיה דנפשיה דלא חשיב נמי הא דאמר ריש לקיש משמיה דלוי סבא *איכא לשחיטה אלא לבסוף אע"ג דרבא גופי' ס"ל הכי בתמיד נשחט (פסחים דף סג.) ובפרק ב' דזבחים (דף ל. ושם) אבל יש לדקדק דהלכה כר"י דרב נחמן

דהלכתא

רבינו חננאל

אמר רבא קרא ומתניתא מסייעא לריש לקיש קרא דכתיב וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד כגון אדם שנושה בחבירו מנה וייחד לו כלי להיפרע ממנו הלואתו ולא משכו המלוה. בגזל כמשמעו. או עשק את עמיתו וחזר והודה לו וייחד לו כלי להיפרע ממנו העשק שעשקו ומדחזינן דאזהר רחמנא להשיב הגזל העשק והפקדון שנאמר והשיב את הגזלה אשר גזל וגו' ותשומת יד לא אזהר רחמנא לאהדורי ש"מ דכיון דלא משך ליה להוא כלי לא קנאו ולפיכך לא חייבתו התורה להחזירו למלוה. ודחי' ומאי דלמא לעולם אע"ג דלא משך קנה וכיון שהעשק ותשומת יד שניהן ייחד לו כלי הם הזהיר להחזיר העושק והוא הדין לתשומת יד כי דינם אחד הוא. ואמרי' אינן שוין שהעושק ייחד לו כלי להיפרע ממנו העושק שעשקו ומסר לו אותו הכלי וחזר העשוק והפקידו אצלו דאי לא תימא הכי היינו גזל אלא לאו שמע מינה כדאמרי'. אי הכי היינו פקדון ומשנינן תרי גווני פקדון חדא דמפקיד מדיליה גביה וחדא דיהיב ליה העושק מדיליה כגון משכון וחזר והפקידו אצלו וכשתבעו כפר בו. ואקשי' וכי תשומת יד לא מהדריה קרא והתני' מנין ליתן את האמור למעלה והוא הפסוק כולו שכ' וכחש בעמיתו וגו' לתתו למטה בזה שכ' והשיב את הגזלה וגו' ת"ל מכל אשר ישבע עליו לשקר כלל כל הכתוב כל מה שתבעו וכחש ונשבע בו חייב (להשביעו) [להשיבו] ונמצאת נכ' תשומת יד בכלל מכל אשר ישבע עליו לשקר והזהירה תורה והשיב. ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה לרבות תשומת יד להישבון. ומשנינן אין כדקאמרת מיהו לא אהדריה קרא בהדיא כלומר בפי' כמו הגזל והפקדון לא אזהר ביה רחמנא השבה בתשומת יד. מתניתא דתנן בפ' הנהנה שוה פרוטה מן ההקדש וכו' נתנה(ללבן) [לבלן] אע"פ שלא רחץ מעל שהוא אמר לו הרי המרחץ לפניך היכנס ורחוץ ואמר רב בלן דוקא לא בעי משיכה דלאו בר משיכה הוא. אבל מידי דבר משיכה הוא לא מעל עד שימשוך אותו והתנן נתנה לספר מעל והא ספר בעי למימשך תספורת. ואוקימנא בספר נכרי דנכרי ליתיה בדינא *) דלא קני אלא בההיא משיכה. אמר רב נחמן בר יצחק דבר תורה מעות קונות ובדקה לוי בסתניתיה [ואשכח] נתנה לסיטון מעל ואע"ג דלא משך פירות דאי לא תימא הכי אי משך צריכא למימר דמעל הא ודאי הוציאה אלא כיון שנתנה למוכר התבואה מיד מעל קשיא לריש לקיש. ומשני הא מני ר' שמעון היא ואנא דאמרי דלא כר' שמעון. שמעינן מהא דתני ר' שמעון טלית קונה דינר זהב ואין דינר זהב קונה טלית דדהבא טיבעא הוי. אליבא דמאן דסבר דהבא טיבעא הוי קתני לה ואין הלכה כר' שמעון דקיימא לן כסתם מתניתין דתנן הזהב קונה את הכסף אלמא דהבא פירי הוי ומיקני בחליפין בלא אגב קרקע בין במתנה בין בכל משא ומתן וכן הלכה זה פירוש הגאון ז"ל.

*) אולי צ"ל דנכרי ליתא בדינא דמשיכה ולא קני אלא בההיא פרוטה.

עין משפט נר מצוה

לט א מיי' פ"ז מהל' מכירה הל' א סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' רד סעיף א:

מ ב מיי' שם פ"א הל' א ופ"ז שם הל' ח סמג שם טוש"ע ח"מ סי' קפט:

מא ג מיי' שם פ"ז הל ח ועי' שם סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רד סעיף ז:

מב ד מיי' פ"ו מהל' מעילה הל' ט:

מג ה ו מיי' שם הל' י:

מד ז מיי' שם הל' ט:

מסורת הש"ס

[תוספ' פ"ג] לקמן מט. [ע"ש] ודף עד:

מעילה כ.

[ע"ז לו.]

[חולין כט:]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מכל מקום. נ"ב ע"ל פרק איזהו נשך דף עד:

גליון הש"ס

גמ' אמר רבא קרא ומתני'. כעין זה בגיטין דף מח ע"א: שם וחזרו והפקידו. עיין לקמן דף נד ע"ב תוס' ד"ה מוסיף חומש: תוס' ד"ה תשומת יד דהא מוקי לה התם בגיטין דף מג. כצ"ל: ד"ה והא וכו' וי"ל דפועל דוקא. להדיא מחלוקים כן לקמן דף עז ע"א ועי"ק: ד"ה נתנה וכו' היינו לכאורה. עיין גיטין דף מח ע"א תוס' ד"ה אי.

*בענין חיוב קרבן על שבועת השקר על כפירת ממון

ויקרא ה:כא "נפש כי תחטא ומעלה מעל בה' וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו. כב או מצא אבדה וכחש בה ונשבע על שקר על אחת מכל אשר יעשה האדם לחטא בהנה. כג והיה כי יחטא ואשם והשיב את הגזלה אשר גזל או את העשק אשר עשק או את הפקדון אשר הפקד אתו או את האבדה אשר מצא. כד או מכל אשר ישבע עליו לשקר ושלם אותו בראשו...

*מוזכר בפסוק כ"ב ובפסוק כ"ג

נושא/מבנה

△ קרא ומתניתא מסייע ליה לריש לקיש דמדאורייתא נמי לא קנו מעות להדיוט

═ "כתיב"

▲ (מזקה) קושיות

▼ תשובות

אלא קשיא לריש לקיש? אמר לך ריש לקיש הא מני ר' שמעון היא: אבל אמרו מי שפרע כו': איתמר אביי אמר אודועי מודעינן ליה רבא אמר [א]מילט לייטינן ליה אביי אמר אודועי מודעינן ליה דכתיב °ונשיא בעמך לא תאור רבא אמר מילט לייטינן ליה דכתיב *"בעמך" בעושה מעשה עמך, אמר רבא מנא אמינא לה? דר' חייא בר יוסף יהבו ליה זוזי אמלחא, לסוף אייקר מלחא, אתא לקמיה דרבי יוחנן, אמר ליה: זיל הב להו ואי לא, קביל עליך מי שפרע ואי אמרת אודועי מודעינן ליה, רבי חייא בר יוסף בר אודועי הוא? ואלא מאי, מילט לייטינן ליה, רבי חייא בר יוסף אתי לקבולי עליה לטותא דרבנן? אלא רבי חייא בר יוסף ערבון הוא דיהבי ליה הוא סבר כנגדו הוא קונה ואמר ליה ר' יוחנן כנגד כולו הוא קונה, *איתמר ערבון: רב אומר כנגדו הוא קונה רבי יוחנן אמר [ב]כנגד כולו הוא קונה מיתיבי *הנותן ערבון לחבירו ואמר לו אם אני חוזר בי ערבוני מחול לך והלה אמר לו אם אני אחזור בי אכפול לך ערבונך, נתקיימו התנאים דברי רבי יוסי רבי יוסי לטעמיה דאמר *אסמכתא קניא ר' יהודה אומר דיו שיקנה כנגד ערבונו אמר ר' שמעון בן גמליאל במה דברים אמורים בזמן שאמר לו ערבוני יקון [ד]אבל מכר לו בית או שדה באלף זוז ופרע לו מהם חמש מאות זוז קנה ומחזיר לו את השאר אפילו לאחר כמה שנים מאי לאו הוא הדין למטלטלין בדסתמא קני להו לכולהו? לא, מטלטלין בדסתמא לא קני, ומאי שנא? קרקע דבכספא קני ליה ממש, קני ליה לכולה, מטלטלי דלא קני אלא לקבולי מי שפרע, לא קני ליה כוליה, לימא כתנאי *המלוה את חבירו על המשכון ונכנסה השמיטה אע"פ שאינו שוה אלא פלג אינו משמט דברי רבן שמעון בן גמליאל, ר' יהודה הנשיא אומר [ה]אם היה משכון כנגד הלואתו אינו משמט ואם לאו משמט מאי אינו משמט דקאמר רשב"ג אילימא כנגדו, מכלל דר' יהודה הנשיא סבר להך פלגא נמי משמט אלא

תורה אור: שמות כב

אלא קשיא. הך מתני' דלוי לריש לקיש: **ר' שמעון היא**. דאמר במתני' לוקח לא מצי הדר ביה דקסבר מעות קונות: **מודיעין ליה**. דע שאם תחזור סופך להפרע ממך: **בעושה מעשה עמך**. "בעמך" דרשינן הכי והאי לאו עושה מעשה עמך הוא דכתיב (צפניה ג) "שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב": **אייקר מלחא**. ורצה לחזור: **בר אודועי הוא**. בתמיה וכי היה צריך להודיעו שהוא נפרע מן השקרנים והלא תלמיד חכם היה: **ערבון**. מקצת המעות נתן לו על פיסוק מרובה: **הוא סבר כנגדו הוא קונה** (א). אם מכירת קרקע הוא שנקנית בכסף קונה קנין גמור ואם מכירת מטלטלין הוא קונה כנגדו להתחייב במי שפרע: **ור' יוחנן אמר כו'**. בקרקע לקנין גמור ובמטלטלין לקבל מי שפרע: **הנותן ערבון**. לא דמי להאי דלעיל דזה אינו פריעת מקצת מעות שקורין איר"ש אלא ערבון ומשכון לקנוס את החוזר בו פרמניק"ן בלע"ז: **רבי יוסי לטעמיה דאמר**. בבבא בתרא בפרק גט פשוט (דף קסח.): **אסמכתא קניא**. הבטחת גוזמא שאדם מבטיח את חבירו לסמוך עליו שאם לא יקיים תנאו יתן כך וכך: **דיו שיקנה כו'**. לא זה ימחול ולא זה יכפול אלא לא זה ולא זה יכולין לחזור מלקיים מן המכירה כנגד הערבון וחוזרים על השאר: **בד"א**. שאינו קונה אלא כנגד ערבונו: **בזמן שאמר לו ערבוני יקון**. יקנה שלא נתנה לו בתורת תחילת פירעון והשאר עליו מלוה אלא בתורת שערבון זה יקנה את הכל, והא לאו מלתא היא: **אבל מוכר לו כו'**. ונותן לו מהן ה' מאות זוז לשם תחילת פירעון או שתם קנה כו' והיא דאיפלגו בה רב ורבי יוחנן כי האי גוונא הוא שזה הערבון תחילת הדמים הפירעון של פיסוק כי יהב ליה סתם: **מאי לאו**. כי היכי דאמר רשב"ג בקרקע הקנוי בכסף לגמרי דמכי יהיב ליה מקצת מעות סתם קנה לגמרי והוא הדין למטלטלי הקנוים בכסף לענין מי שפרע, בסתמא קני ליה ערבון לכוליה לחייבו במי שפרע: **לא קני ליה כוליה**. לקבל מי שפרע אם נתן לו כנגד ערבונו: **ומאי שנא**. מטלטלין לענין מי שפרע מקרקע לענין קנין גמור: ומשנינן קרקע דיפה כח הכסף בקניינה לקנות לגמרי קנין גמור מלחזור, יפה נמי כח מקצת פריעתו לקנות הכל אבל מטלטלין שהורע הכסף בהן דאי פרע הכל לא קני אלא לקבל מי שפרע, בסתמא נמי לא קני פרעון מקצת לכולו לקבל מי שפרע על השאר אלא כנגד הערבון: **המלוה על המשכון אין שביעית משמטת**. דלא קרינא ביה "לא יגוש" שהרי אינו תובעו כלום: **אלא פלג**. חצי החוב: **אינו משמט**. לקמן מפרש לה: **אילימא**. דאינו משמט כנגד חצי החוב שהוא תופס משכון עליו אינו משמט אבל משמט הוא השאר: **מכלל דר' יהודה הנשיא**. אתא למימר דכיון דאינו משמט כנגד הלואתו משמט כל החוב בתמיה. אלא

להלכתא כוותיה *בדיני ס"ל כוותיה וכן רב הונא ס"ל כר' יוחנן דאמר דמכור לי באלו קנה ואמרינן לעיל (דף מז.) דסבר מעות קונות כר' יוחנן וכן רב חסדא דאמר לעיל (שם:) כדרך שתקנו משיכה במוכרין כך תקנו בלקוחות א"כ סבר מעות קונות כר' יוחנן דלריש לקיש דאורייתא היא ולא תקנה והדאמר פרק קמא דקדושין (דף יד: ושם ד"ה הואיל) אשכחן נכרי דכל קניינו של נכרי בכסף משמע דהוי כריש לקיש דאית ליה פרק שני דבכורות (דף יג: ושם) לעמיתך במשיכה ולנכרי בכסף דלר' יוחנן כל קניינו של נכרי במשיכה מפרש ר"ת דהכי פירושו אשכחן נכרי הואיל וכל קניינו של נכרי בעבד עברי בכסף ולא בשטר דשטר ילפינן בעבד עברי מאמה העבריה והא לא שייך בנכרי ואע"ג דבפ' השולח (גיטין ד' לח. ושם) אמרי' דנכרי קונה ישראל בחזקה היינו דוקא בחזקה של כיבוש במלחמה דאפיק ליה מושב ממנו שבי והא דאמר בפרק בתרא דע"ז (דף סג. ושם ד"ה בזונה) בזונה כותית עסקינן דלא *מחסרא משיכה היינו כריש לקיש דלר' יוחנן מתרץ תירוצים אחרים דמשני התם ואיבעית אימא כגון דקאי בחליפה אבל קשה דהתם (ד' עא.) אמר *מרימר משיכה בנכרי קונה ורב אשי אמר משיכה בנכרי אינה קונה אלמא רב אשי דגדול בחכמה ובמנין והוא בתרא סבר כריש לקיש וכן סבר רב אשי פרק שני דבכורות (דף יג: ושם) וה"ר חיים מפרש דלא קשה לא מקדושין (דף יד:) ולא מע"ז (דף עא.) דאפשר דלרבי יוחנן מעות קונות בנכרי כמו בישראל וכן יסבור רב אשי ולא ידרשו כמאן דדריש בבכורות בפרק שני לעמיתך בכסף ולנכרי במשיכה אלא ידרשו לעמיתך אתה מחזיר אונאה ואי אתה מחזיר אונאה לכנעני דאיכא נמי מאן דדריש התם הכי ויסבור דגזל הכנעני אסור דפלוגתא דתנאי איכא בפרק המקבל (לקמן דף קיא:) ובהגוזל *(קמא) (ב"ק דף קיג:) איתא נמי דסבר דגזל הכנעני אסור דאי סבר דגזל כנעני מותר לא הוה צריך קרא למישרי אונאתו ולפי זה אתי נמי שפיר דלא תקשה דרב חסדא אדרב חסדא דאית ליה הכא כר' יוחנן ובפרק בתרא דע"ז (דף סג.) משני אמר רב נחמן בר רב *חסדא אמר רב חסדא בזונה כותית דלא מחסרא משיכה והיינו כריש לקיש ולפי מה שפירש' אתי שפיר כר' יוחנן אך קשה דאם כן תקשה להו מתני' דכתנה לבלן דליכא לאוקמה בבלן נכרי ולא בבלן ישראל דמשמע דוקא בלן אבל ספר עד שימשוך *ולפיכך משיכה אינה קונה לא בנכרי ולא בישראל [א] ועוד דבהגוזל בתרא (ב"ק דף קיג:) משמע קצת דרב אשי סבר דגזל כנעני מותר דקאמר רב אשי הוה קאזיל באורבא חזי שבבא דגופנא תליא לבר ותלו ביה קטופי א"ל לשמעיה זיל חזי אי דכנעני ניהו זיל אייתי לי שמע ההוא כנעני א"ל דכנעני מי שרי א"ל כנעני שקיל דמי ישראל לא שקיל דמי משמע דסבר גזל כנעני מותר ובשביל ששמע הכנעני הוה מתרץ דבריו וי"ל דרב אשי הדר ביה כדהוכיח לו רבינא כדבעי מינה דמשיכה בנכרי קונה כדמסיק ש"מ משיכה בנכרי קונה ש"מ ואע"ג דממילתיה דר' יוחנן גופיה מוכח לה מ"מ אי לאו דשמיעא ליה לרבינא דרב אשי סבר להך דר' יוחנן לא הוה מייתי ליה מיניה ומסתמא מההיא דפרק שני דבכורות נמי הדר ביה ובפרק בתרא דע"ז (דף סג.) ל"ג רב חסדא בשטיא דזונה כותית ואית ספרים דלא גרסי ליה*: **בעושה** מעשה עמך. לא מקרי האי אינו עושה מעשה עמך לענין שיהיה מותר לקללו בחנם כי אם לקללו על המקח הזה במי שפרע: **רבי** חייא ברבי יוסף בר אודועי הוא. דהיה יודע מתניתין אלא היה רוצה לקבל לטותא קודם שיפסיד היוקרא: **אכפול** לך ערבונך. אינו אומר שיחזיר לו כפלים במעות דא"כ למה יקנה המקח לר"י כנגד ערבונו אלא אומר אכפול לך במקח שיתן לו כפלים מן המקח כנגד המעות שנתן לו ר"י אומר דיו אם קונה המקח על כרחו של מוכר כנגד מעות שנתן אבל הלוקח אם ירצה לא יקח כי אם מעות כי יאמר איני חפץ במעט מקח: **בזמן** שא"ל ערבוני יקון. רשב"ג מפרש דפליגי ר"י ורבי יוסי שלא נתן לו אותם מעות בתורת פריעה אבל אם נתן לו אותם מעות בתורת תחילת פריעה קנה ומחזיר השאר לכ"ע היינו דלא כרב ופרש"י ערבוני יקון שאמר שיקנה לו ערבונו כנגד כל המקח תימה דהא עדיף מנתן לו בתורת פריעה דקנה הכל כיון שפירש בהדיא שיקנה הכל ואם נפרש ערבוני יקון כנגד ערבונו לבד יקנה לו מן המקח א"כ לר' יוסי אמאי כופל לו ערבונו לכן י"ל שלשון ערבוני יקון משמע שערבוני יהיה קנוי לך אם אחזור בי וגם משמע יקון שיהא קונה לו במקח שוה יותר מכדי הערבון אם תחזור בך דהיינו כאילו א"ל בהדיא תכפול לי ערבוני: מודה

מה א מיי' פ"ט מהל' מכירה הל' ב סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' רד סעיף ד:

מו ב מיי' שם הל' ח ופ"ח שם הל' ח סמג שם טוש"ע שם סעיף ח וסי' קל סעי' י:

מז ג מיי' פ"ח מהל' מכירה הל' ג ועי' בהשגות ובמגיד משנה סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רו סעיף יא:

מח ד מיי' שם פ"ח הל' ה סמג שם טוש"ע ח"מ סי' קצ סעיף:

מט ה מיי' פ"ט מהל' שמיטין ויובל הל' יד סמג עשין קמט ולאוין רע טוש"ע ח"מ סי' סז סעיף יב ועיין בכ"מ:

[ס"א איתא קניא]

[צ"ל אמימר]

רבינו חננאל

אבל מי שפרע מדור המבול וכו'. אביי אמר אודועי מודעינן לי' דההוא גברא מיהיב לשמים. רבא אמר מילט לייטינן ליה בשמיה. וקי"ל כרבא. מדאמר ליה ר' יוחנן לר' חייא בר יוסף הב ליה ואי לא קביל עלך מי שפרע שמעינן מר' יוחנן תרתי עובדא. חד מילט לייטינן ליה וחד ערבון כנגד כולו הוא קונה. איתמר ערבון רב אמר כנגדו הוא קונה ור' יוחנן אמר כנגד כולו הוא קונה. ומותבינן לי' לרב מהא דתניא הנותן ערבון לחבירו ואמר לו אם אני חוזר בך ערבוני מחול לך וכו' עד ר' יהודה אומר דיו שיקנה כנגד ערבונו. אמר רשב"ג במה דברים אמורים בזמן שאמר לו ערבוני יקון התם אמרינן דיו שיקנה כנגד ערבונו אבל מכר לו בית או שדה באלף זוז ונתן לו מהן ת"ק זוז קנה ומחזיר לו את השאר אפי' לאחר כמה שנים. מדאותבינן מינה לרב ש"מ דהני ת"ק זוזי ערבון נינהו וקתני קנה הכל ואמרינן מאי לאו הוא הדין למטלטלי דאי יהיב עלה ערבון כתם ולא פריש ערבוני יקון קנה ההוא מטלטלא כולה קשיא לרב ופריק רב, לא, במקרקעא קנה הכל במטלטלא לא קנה אלא כנגד ערבונו. ומאי שנא מקרקעא ממטלטלא. ומשנינן קרקע דקני ליה בכספא לגמרי כדתנן נכסים שיש להן אחריות נקנין בכסף וכו' גם בתתו עליו ערבון סתם קנה כולו אבל מטלטלא דכספא לא קנה לה לגמרי כדתנן ושאין להן אחריות אין נקנין אלא במשיכה ולא אמרינן דקני לה בכספא אלא לקבולי עליה מי שפרע גם בתתו ערבון סתם עליה לא קנה[אלא]כנגד ערבונו לקבל עליה מי שפרע. ודין זה עתיד אני לפרשו בפ' השוכר את האומנין פי' יפה בי שם מקומו. ואמרינן לימא כתנאי המלוה את חבירו על המשכון ונכנסה שמיטה אף על פי שאינו שוה אלא פלג אינו משמט דברי רבן שמעון בן גמליאל. ר' יהודה הנשיא אומר אם היה המשכון כנגד החוב אינו משמט ואם לאו משמט דייקינן דהאי אינו משמט דקאמר רשב"ג בכולו קאמר והוא הדין לערבון. ור' יוחנן כרשב"ג. ורב כרבי יהודה הנשיא. ודחי' לא וכו' ופשוטה היא. וקיימא לן כר' יוחנן דאמר ערבון כנגד כולו הוא קונה

[לקמן כב. ב"ק לד: סנהדרין דף פה. יבמות כב: בבא בתרא ד. מכות ה:]

[לקמן סו. ב"ב קסח. קעג: נדרים כז:]

שבועות מד:

[ועי' ע"ז סג. תד"ה בזונה]

הגהות הגר"א

[א] בתוס' (סד"ה בע"א) ועוד דבהגוזל בתרא כו'. נ"ב עתוס' ולא"ש שם שתירצו:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הוא סבר כנגדו הוא קונה לקבל מי שפרע ולא ליתן כנגד מס שקיבל ומחזיר לו על השאר ואח"כ מה"ד כנגדו הוא קונה אם מכירת קרקע